

LITERATURA · ARTS · INFORMACIÓ

PONT
BLAU

Nº 40

FEBRER 1956

MONTERREY, N. L.

RESTAURANT

L
U
I
S
I
A
N
A

S U M A R I

<i>Sant Jordi</i> , esmalt, de MONTSERRAT MAINAR . . .	Portada
<i>Editorial</i>	45
<i>Metamorfoosi d'una illa</i> , per J. SOLER VIDAL . . .	46
<i>Natura morta</i> , per JOSEP IBORRA	49
<i>Salm del captiveri</i> , per JOSEP CARNER	53
<i>Judicis finals</i> , per JOAN FUSTER	54
<i>Tres catòlics catalans</i> , per PERE BERNAT	56
<i>El procés de Pere Coromines</i> , per AMADEU HUR- TADO	60

INFORMACIÓ I COMENTARIS

<i>El doctor Josep Trueta ha estat a Mèxic</i> . . .	66
<i>Pau Casals a Veracruz</i> <i>Música i emoció</i> , per AUGUST PI-SUNYER LLORENS	68
<i>Els homenatges al mestre</i>	71
<i>Cartes dels Països de Llengua Catalana. De</i> <i>Barcelona</i> , per RAMON NEBOT; <i>de Palma</i> <i>de Mallorca</i> , per BARTOMEU FERRER . . .	76
<i>A la memòria de Francesc Macià</i>	83
<i>Montserrat Mainar</i> , per RAFAEL TASIS	86
<i>Noticiari</i>	91

Subscripció: Mèxic, un any . . . . . 30.00 pesos mex.
Fora de Mèxic . . . . . 3.00 Dls.
Aquest número (48 pàgines) . . . . . 4.00 pesos mex.

JUDICIS FINALS

Per JOAN FUSTER

Leonardo deia que la pintura és «neboda de la natura». No dic que no ho fos, en la seua època. Avui, les relacions entre totes dues semblen més aviat de sogra i nora.

*

La paraula fou donada a l'home, no per a revelar, ni per a ocultar, els seus pensaments, sinó per a justificar-los.

*

Cal prendre les coses com són — i, per tant, la mort, el sofriment i la injustícia, com a xantages dels demiürgs.

*

Les febleses dels nostres veïns tenen almenys un avantatge: el de donar-nos l'oportunitat de sentir-nos puritans, ni que siga per un moment.

*

Esdrúixols. — La metafísica és una supervivència acadèmica de la nigromància.

*

Després del Romanticisme, les literatures occidentals comencen a tenir — a més de color i sabor — olor local.

La francesa, olor d'alcova — parisina o provinciana — remorosa d'adulteris.

La castellana, de *cocido*, i de *cocido* pobre.

L'alemanya, de cerveseria mesocràtica o universitària, segons.

La russa, de suor de tísic.

La italiana, de *camerino*.

L'anglesa, de te de senyores estèrils.

La catalana, de botiga, naturalment: més aviat, de botigueta.

Tot això s'ajusta als tòpics consagrats. Què hi farem! Jo — t'ho assegure, lector —, no en tinc la culpa.

*

La sort és una cosa de la qual *només* participen els altres.

(Aquest principi és predicable de tot-hom.)

*

Unes mateixes causes produeixen els mateixos efectes — però no en la història.

*

L'esclau rarament es rebel·la. Un home enfonsat en la misèria, en una misèria *absoluta*, tendeix al suïcidi o a la resignació. La revolta, fins i tot la revolta social, només es produeix quan els oprimits comencen a deixar d'ésser-ho. És a dir: quan l'opressor ja ha cedit una mica, per descuit o per bondat.

*

Només la mort és perfecta — i encara no sempre.

*

Paul Valéry. — Sí, sí, tot el que vostès vulguen. Però els diamants no són comestibles.

*

Quan una política exigeix sacrificis — "sacrificis humans" o dels altres —, és que comença a confondre's lamentablement amb la religió.

*

Desenganyeu-vos, amics assistents als concerts: la música — tota la música, de Bach

a Armstrong — és per a dansar-la o per a cantar-la.

*

«*La maté porque era mía...*» — Les persecucions religioses, en determinats països, tenen alguna cosa de crim passional.

*

És preferible parlar, parlar clar i dir-ho tot. Les paraules, o les mitges paraules, que se us quedaran dins el cos, se us hi podriran.

*

Totes les metafísiques són «metafísiques de consolació», fins i tot la del mateix Camus.

*

Per això crec que no hi ha una diferència massa respectable, *a efectos del consumidor*, entre la filosofia i el conyac o la morfina.

*

Per regla general, la literatura catalana moderna és una literatura de marits satisfets, sedentaris i no enganyats. Per això resulta una mica fada i, sobretot, monòtona.

La mort d'un Goethià. — Diu que les darreres paraules de Thomas Mann van ésser: «On són les meues ulleres?» Pràcticament, la frase val per un «Llum, més llum!» (Agost, 1955.)

*

Hi ha estils literaris que són incompatibles amb la màquina d'escriure.

*

Tot això em sembla perfecte: acabar amb l'explotació de l'home per l'home. Però aleshores, qui en serà l'explorador?

*

Neoescolàstica. — Maritain em recorda aquella recomanació de l'Evangelí, de no posar un pedaç de roba nova a un vestit vell, perquè es perd el pedaç, el vestit i, en última instància, el temps.

*

Tots els hòmens son mortals, i jo, més mortal que ningú.

